

MĚSÍČNÍK FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI

16. ROČNÍK - LEDEN 2018 - ČÍSLO 167

FARNÍČEK

*Toníček, Jarka a Luboš Fuksovi
v rolích svaté rodiny*

Milé sestry a bratři, čtenáři Farníčku,

vstoupili jsme do nového roku, který má na konci jakousi – pro náš národ magickou 8. V posledním století 1918, 1938, 1948, 1968. **Co přinese tento rok?** Prognostici, věštcí, pesimisté, optimisté, realisté, každý bude říkat něco jiného. Co bude skutečnost, ví jen Bůh. Já otázku otočím po příkladu zavražděného amerického prezidenta Kennedyho. Ten se po svém zvolení obrátil na americkou mládež slovy: „Ptáte se, co nám Ameriko nabídneš, dáš? A já se ptám vás, mládeži: Co dáte, přinesete Americe vy?“ **Takže, ne, co nám přinese tento rok, ale co do něho vneseme my?**

První možnost máme v moudré a zodpovědné volbě nového prezidenta.

Je třeba se dívat na jeho lidské vlastnosti a kvality, na jeho vzdělání humanitní a politické, na jeho praktickou zkušenost v politice, na jeho věk, na jeho zájem o rodiny a jejich podporu, o rozvoj vzdělání a kulturnosti našeho národa, o jeho vztah k ostatním národům Evropy i světa...

Druhý vklad, žít poctivě svůj křesťanský život v manželství, rodině, příbuzenských a sousedských vztazích, v zaměstnání, v občanské společnosti.

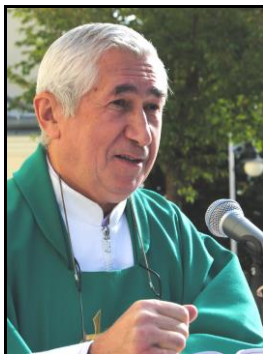
Třetí vklad, být vnímavý k potřebám lidí kolem sebe v duchu Ježíšových slov z Matoušova evangelia 25. kapitoly „Měl jsem hlad a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň a dali jste mi napít, byl jsem na cestě a ujali jste se mě, byl jsem nahý a oblékli jste mě... (Mt25,35n)

A určitě také tím, že se něčeho negativního zřekneme, vyvarujeme.

Mám na mysli jeden z velkých česko-moravskoslezských nešvarů. Co to je? Když se dva nebo dvě sejdou, mluví o nepřítomném třetím – samozřejmě v negativním smyslu. Tím zamořujeme sebe i své okolí. Také nám to říká evangelista Matouš: „Nesudte, abyste nebyli souzeni... Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve svém oku nepozoruješ... Mt7,1 -5. Zlo-řečení je velké zlo. Dobro-řečení je velké dobro. A proto – milí bratři a sestry, zakončím toto úvodní slovo dobrořečením: „Ať tobě Hospodin požehná a ochraňuje tě! Ať tobě Hospodin ukáže svou jasnou tvář a je ti milostivý! Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a dopřeje ti pokoje!“ (Num 6,24-26)

Všem vám v tomto duchu žehnám!

otec Josef.

Když se dám při různých setkáních s lidmi z Fryštáku do rozhovoru, velice brzy z jejich strany zazní otázka: Jak se vám u nás líbí? Už jste si tady zvykli? Ale asi ještě vůbec nezazněla otázka: Co se vám zde nelíbí, co vám zde chybí? Tak jsem se rozhodl napsat tento článek jako pokus o odpověď na zmíněné otázky nebo neotázky.

Jsem zde rok a tři měsíce. Je to ještě hodně krátká doba k nějakému hlubšímu hodnocení. Takže jistě bude povrchní. Začnu od toho úplně vnějšího. Mnozí mne znáte z mých procházek Fryštákem, Lukovečkem, Vítovou. Takže mohu říci, po této stránce to už znám dost dobře.

Líbí se mi opravené domy, krásně opečovávané zahrádky, pěkná příroda, blízkost lesa. Ale často mi při tom naskočí otázka: Jak to vypadá uvnitř? A tím nemyslím především vnitřní vybavenost, ale vzájemné soužití, vztahy. Mezilidské i s Bohem. Jak jsou prožívány, co je v nich krásného, specifického, co v nich chybí, co je špatné?

Přejdu na další rovinu – farnost, kostel, způsob prožívání liturgického roku a všeho, co k tomu patří. Jeden liturgický rok mám za sebou, takže mám první základní vhled do toho, co vše se v něm odehrává v adventu, o Vánocích, během mezidobí, v postní a velikonoční době. Kde se prožívají další pobožnosti – žehnání studánky a lesa, pouť ke sv. Anně, svatohubertská bohoslužba u Hubertky, „Staříčkova pouť“ a další skutečnosti. Dále jak běží výuka náboženství, kolik dětí je přihlášeno a jak potom chodí a nechodí. Příprava na první svatě přijímání, účast nebo neúčast dětí a rodičů na bohoslužbách, příprava biřmovanců, snoubenců, rodičů dětí na jejich křest, vzdělávání dospělých ve víře... V této oblasti jsem prožil jedno z největších zklamání. Když po dobré přípravě rodičů a dětí na první svatě přijímání jich do pokračující náboženské výuky na faře byly ze třinácti přihlášeny jen tři a po mém silném apelu v ohláškách další tři, tedy slabá polovina. A v kostele jsem některé ještě vůbec neviděl. Na předchozích místech – za 14 let v Praze a 7 let v Brně jsem to nikdy nezažil. Chtěl bych tomu porozumět, proč tomu tady tak je! A ještě jednu věc do této oblasti – hřbitov a pohřby. Líbí se mi, jak jsou hezky udržovány hroby vašich zemřelých. Mám radost, že se zdařila celková oprava hřbitova. Za to patří velký dík MěÚ Fryšták a všem, kdo se do toho angažovali. A ještě pohřby. Při nich jsou pro mne dvě velká překvapení. Jedno s plusovým znaménkem a druhé s mínusovým a s velkým otazníkem. To první – velká účast lidí na pohřbech od 80 až do 200 účastníků. A to druhé – nepatrná částka lidí u svatého přijímání – 5 až 10 osob ?! Tomu bych také rád porozuměl!

A na závěr moje nabídka i přání. Abych mohl hlouběji tomu zde nastiněnému porozumět a vás více poznávat, rád bych vás poznal ve vašem prostředí, při návštěvě u vás na kafíčku, obědě, či večeři s větším časovým prostorem k popovídání.

Kdo budete mít zájem, přijďte se domluvit na faru nebo po bohoslužbě v kostele.

Těším se na vás.

o. Josef

ŽIVÝ BETLÉM 2017

Za krásného slunečného a téměř jarního počasí se letos na Hod Boží sešlo na fryštáckém náměstí Míru asi 150 lidí, kteří si přišli připomenout narození Ježíše Krista – na Fryštáckém živém Betlému. Chtěl bych ještě jednou poděkovat všem organizátorům (*a hlavně fryštácké „schole“ v čele se dvěma Eliškami - Němcovou a Halaštovou*) a také všem účinkujícím – rodině Fuksově – Jarušce, Lubošovi i malému Toničkovi a také třem králům - Míši Vodákové a Františkům - Kočendovi a Odstrčilovi. Děkuji také těm, kteří připravili tradiční svařák a čaj na zahřátí.

Vybraná částka tentokrát dosáhla zhruba 6. 000 korun a měla by být použita na podporu tzv. babyboxu. Rovněž děkuji fryštácké firmě Rudolf lešení, která zdarma zapůjčila a postavila pódium, městu Fryšták za technickou a finanční podporu a také všem, kteří se podíleli na stavbě i bourání „betlémské stáje“.

Všem dárcům patří srdečné Pán Bůh zaplať.

(Mě osobně hodně mrzí, že se do této akce s více než 10 letou tradicí zapojuje čím dál méně farníků, a přiznám se, že už bych organizaci rád předal někomu mladšímu. Jinak totiž hrozí, že se Fryštácký živý Betlém stane minulostí, na kterou budeme už jen vzpomínat. A také chápu, že v období Vánoc a Tříkrálových sbírek má většina z nás i hlouběji do kapsy – ostatně je to vidět i na vybrané finanční částce, která je rok od roku nižší).

**Fryštácká
„Svatá rodina“
a tři králové 2017**

**Fryštácká dětská schola
za doprovodu kytary
zaspívala několik
vánočních písní a koled**

-pn-

Ve dnech 12. a 13. ledna 2018 proběhne první kolo volby prezidenta ČR.

Katolický týdeník se ve svém prvním letošním čísle zeptal několika osobností, zda už vědí, kterého z kandidátů budou volit a jaké postoje a názory jsou pro ně při této volbě rozhodující.

Přinášíme Vám tři odpovědi.

P. ZDENĚK JANČAŘÍK (salesiánský kněz)

V prvním kole budu volit Pavla Fischera, protože ho už léta znám a byl by pro mě na Hradě garantem poctivosti a slušnosti, které jsou mu vlastní. Především však chci „volit změnu“, protože jako občan jsem už dlouhou dobu nespokojený s tím, kam se ubírá česká jak hradní, tak vládní a stranická politika. Spousta lidí sní o jakési „české cestě“, jako bychom mohli uplatnit uprostřed Evropy a světa vytvořit svůj dvoreček klidu a prosperity, „udělat se pro sebe“ Pavel Fischer by byl skvělým pokračovatelem havlovského modelu českého prezidenta pro lidi dobré vůle, pro lidi přemýšlivé a neagresivní.

MONS. TOMÁŠ HALÍK (teolog a vysokoškolský pedagog)

Podle kritérií, která považuji u prezidenta za podstatná a neopominutelná – mravní integrita (čistá minulost), vzdělání a životní zkušenosti, reprezentativní vystupování, jednoznačně prozápadní orientace (ví totiž, že vitálním zájmem naší republiky je setrvání v EU a nepodceňuje nebezpečí Ruska) – pro mě připadají v úvahu pouze dva z kandidátů, kteří vysoce převyšují všechny ostatní. Pavel Fischer má zkušenosti z diplomacie a chodu hradní kanceláře v době prezidenta, který se těšil celosvětové úctě, a profesor Jiří Drahoš známý v mezinárodním světě vědy. Zvolím z těchto dvou toho, který bude mít 12. a 13. ledna větší šanci postoupit do druhého kola a zvítězit v něm a kdo pak energicky očistí sídlo českých králů od zápachu kořalky, nikotinu, vulgarit, lži a arogance, kterých jsme si dostatečně užili v uplynulých pěti letech. Tato volba bude rozhodujícím signálem pro svět, k jakému typu kultury se hlásíme a jaký osud si náš národ zaslouží.

P. VÍT ZATLOUKAL (kněz)

Od chvíle, kdy Pavel Fischer oznámil kandidaturu, jsem rozhodnutý, že jej budu volit. Všichni kandidáti, kteří se aktivně účastní předvolební kampaně jsou slušní lidé, ale jen dva z nich mají přímé politické zkušenosti a jsou v této oblasti plně kompetentní. Pavel Fischer je mi kvůli svému pevnému zakotvení v rodinném životě a kvůli svému životnímu étosu blízký. Francouzi mají přísloví – Vznešenost zavazuje – (výsadní postavení zavazuje k ušlechtilému jednání.) V životě Pavla Fischera je tato ušlechtilost mnohokrát prokázána. Pevně věřím, že vrátí prezidentskému úřadu úctu, kterou v posledních letech ztratil. Kdybych měl vyjmenovat další hodnoty, na nichž mi u mého kandidáta záleží, pak je to pravdivost, pokora, férovost, úcta k životu a také úcta k ženám. Ne nadarmo je Pavel skautem a jezdila na salesiánské chaloupky. Je věřící a praktikující katolík. Pavel je schopen oslovit nejenom své vrstevníky, ale také mladé lidi a předávat jim povzbuzení k životním hodnotám – což mj. dokázal, když kdysi vystupoval na Celostátním setkání mládeže.

SVĚTEC MĚSÍCE – SVATÝ TOMÁŠ AKVINSKÝ

Tomáš byl člověk nesmírně kontemplativní. Spočívala-li jeho svatost v rozumu, bylo to proto, že jeho rozum byl v plně šíři založen a prozářen ohněm rozjímání a dary Ducha svátého. Žil v jakémsi neustávajícím extatickém vytržení. Bez přestání se modlil, plakal, postil, toužil... Světové veledílo ryziho a přísného intelektu tak prýští ze srdce oplývajícího láskou.“ Takto Tomáše stručně popsal jeden slavný vědec. Sám Tomáš, když ke konci svého života komentoval evangelium sv. Jana, napsal, že „jako nemůže svítilna poskytovat světlo, dokud není zažehnuta, tak ani duchovní svítilna nesvítil, pokud nehoří, dokud nebyla zapálena plamenem lásky.“

Tomáš se narodil v roce 1224/1225 (možná o dva roky později) na rodinném hradě v Roccasecca v akvinském hrabství na pomezí Lazia a Kampánie, na hranicích papežského a císařského území. Tomášova rodina, jež byla langobardského původu, se klonila na stranu císaře. Jelikož byl Tomáš mladší syn, byl určen pro církevní život a již v pěti letech jej otec přivedl jako obláta do blízkého a slavného kláštera v Montecassinu, který byl „předmětem zuřivého sporu mezi papežem a císařem“, snad v naději, že se Tomáš jednou stane opatem. Zde pobýval asi deset let, přibližně do roku 1239.

Tyto roky byly pro náboženské i kulturní utváření jeho osobnosti stěžejní. Tomáš se učil především od mistra kontemplativního života - mnicha a papeže Řehoře Velikého, a svému pobytu mezi benediktiny také vděčí za to, že pro něj teologie nebyla otázkou vědění nabytého „studium“, nýbrž současně zakoušením tajemství. Být teologem pro Tomáše znamená hledat Boha, který je podstatou a vášní každé „posvátné doktríny“. Být teologem znamená vztahovat všechno k Bohu jako ke svému počátku i cíli.

Tomášova teologie bude skutečně neustálým hledáním Boha, nikoli s touhou se jej zmocnit skrze filozofii, zvláště aristotelskou, přestože ji dobře znal a využíval, ale s úmyslem spatřit jeho stopy ve stvoření a v pokoře a s odvahou se k němu rozumem – a především láskou – přiblížit. Teologie byla pro Tomáše něco jako Jákobův zápas s andělem. Tuší, že Bůh je vždy někde jinde, že je nedostižitelný a musí být uctíván v tichosti. Ne však ve smyslu, že o něm nelze nic říct nebo že se po něm nemá pátrat, ale v tom smyslu, že vždy bude našemu rozumu unikat a vymykát se mu. Tomáš má před sebou neustále živý smysl pro hranice lidského poznání: „Naše poznání je tak slabé, že žádný filozof nemohl dokonale prozkoumat ani povahu jediné mouchy.“

Tomáš však nebyl povolán k mnišskému životu. V roce 1239 byl kvůli bezpečí odveden z Montecassina a poslán do Neapole, aby zde studoval umění a filozofii při všeobecném studiu, založeném roku 1224 Fridrichem II. V Neapoli došlo k zásadnímu a revolučnímu zvratu v Tomášově životě, zvratu tak podobnému tomu, které prožil František z Assisi. Tomáš se v univerzitním městě setkal s bratry kazateli, kteří žili v konventu založeném v roce 1231 Jordánem Saským, nástupcem sv. Dominika. V dubnu roku 1244 Tomáš oblékl dominikánský hábit. Jeho volba nemohla být více překvapující a nečekaná. Akvinský šlechtic dal před prestižním mnišským řádem sv. Benedikta přednost žebravému řádu, který vznikl teprve nedávno jako součást evangelního obrození své doby. Byl to řád odsouzený k chudobě, bez majetku a bez jistot, bez ochrany klášterních zdí, určený ke kázání a výuce uvnitř města, na univerzitách, kde kypí nová kultura, s níž se musí posvátná věda konfrontovat,

aniž by ztratila svou identitu. Rád bratří kazatelů se mladému Tomášovi zdá jako nepřekonatelný životní ideál. Napíše to i ve své *Teologické sumě* a vzor tohoto života bude spatřovat v samotném Kristu. V rozhovoru s Kristem stráví celý svůj život, bude jej považovat za příčinu své nesmírné teologické námahy, za téma své výuky a za odměnu za svou práci.

Tomáš píše: „Aktivní život, kterým člověk v kázání a výuce sděluje druhým pravdy, jež spatřil v rozjímání, je dokonalejší než život, v němž se pouze rozjímá, neboť předpokládá nadbytek kontempace. A tak i Kristus si zvolil tento druh života.“ Po nějakém čase, kdy žil Tomáš odděleně na rodinném hradě Montesangiovanni, se opět zapojil do života mezi dominikány. Nejprve po tři roky pobýval v dominikánském konventu v Paříži (1245-1248), kde, jak se zdá, rozjímal nad utvářením své filozofie. Potom žil v Kolíně nad Rýnem při všeobecném dominikánském studiu, spolu se slavným dominikánským teologem Albertem Velikým, nazývaným pro svoji všestrannost *doctor universalis*. U Alberta se učil být teologem a dostalo se mu základních impulzů, které nasměrovaly celý jeho život. Albert pochopil vynikající nadání svého spolubratra, kterému ostatní společníci pro jeho mlčenlivost přezdívali „němý býk ze Sicílie“. Albert, s nímž Tomáš úzce spolupracoval, tušil a předvídal, že tento němý býk jednou bude bučet. Ostrostí svého myšlení překonal žáka svého učitele. Na druhé straně jej Albert v době potřeby chránil, a když mu oznámili Tomášovu smrt, rozplakal se a řekl, že na nebi zhaslo jedno velké světlo. V roce 1252 odchází Tomáš do Paříže a v roce 1256 získává titul magistra teologie. Magistr teologie se nazývá „magistr posvátného textu“ (*sacrae paginae magister*) a skutečně, Tomášovým prvním počinem je komentování Písma. Tomáš nám zanechal plod své výuky Písma v komentářích knih Starého i Nového zákona, mj. hluboké úvahy nad Pavlovými listy, Matoušovým evangeliem a vynikající komentář Janova evangelia. Nesmíme zapomenout ani na *Catena aurea* — „zlatý řetěz“, komentář čtyř evangelií, vytvořený z textů církevních otců, z nichž Tomášova teologie bohatě čerpá. Teologické učení „andělského doktora“ se tak celé odvíjí od Božího slova, z „pozorného naslouchání Božímu slovu“. Teologovým úkolem však není jen „číst“ (nebo komentovat či vyučovat) posvátné texty, ale také „diskutovat“, a Tomáš byl této zásadě věrný a z jeho propracovaných diskuzí vzešly rozsáhlé *Quaestiones disputatae*, které svou přesností, ostrostí a současně klidem vzbuzují všeobecný údiv. Magistr teologie však věnoval své síly i třetímu úkolu, totiž kázání. Výsledky jeho kázání lze spatřit v jeho řečech, určených jednak univerzitním posluchačům, jednak lidu. V kázáních pro lid překvapuje Tomášova schopnost jednoduchého, jasného a hutného projevu. Jeho teologická činnost je téměř zázračná, jako i jeho pracovitost. Tomáš byl neustále k dispozici: mnoho lidí jej žádalo o vyjádření v otázkách vědy či kompetence, a více než jedna kniha tak zůstala nedokončena. Tomáš byl velmi vstřícný a vyznačoval se sympatií, kterou kolem sebe vyvolával. Obdivovali jej například vyučující na fakultě *umění*, kteří nemohli nebýt udiveni jeho neúnavným komentováním Aristotelových děl, jehož myšlení a slova využíval při své teologii. Tomášův život byla nepřetržitá výuka, proložená častým stěhováním. Z tohoto naprostého a zapáleného odevzdání se posvátné nauce vzešlo jeho rozsáhlé a různorodé dílo.

Je zde nemožné být jen vypočíst jednotlivá díla, nicméně nemůžeme se nezmínit o jeho díle hlavním — **Teologické sumě**, která je co do své šíře a hloubky, novosti a rozsáhlosti nauky téměř zázračná.

Tomáš ji psal v různých dobách a během několika let. Prohlásil, že chtěl, aby byla uspořádanou syntézou pro jeho studenty na začátku teologického studia. Velkým tématem je Bůh, zkoumaný sám o sobě a jako počátek a cíl všech věcí, které z něj vycházejí a k němu se vrací, díky prostřednictví Spasitele Ježíše Krista. Jeho životu a poslání věnoval Tomáš dlouhou a zapálenou úvahu. Musíme však také vzpomenout *Sumu proti pohanům*, jež také vznikla během několika etap. Jedná se o klidnou a jasnou úvahu nad vším, co existuje, ve světle rozumu a víry. Dodnes jde o poučnou a přitažlivou četbu.

Během své cesty do Lyonu na ekumenický koncil, kam byl pozván, Tomáš pocítil, že se přiblížil jeho konec. Nechal se dopravit do cisterciáckého kláštera ve Fossanově, kde zůstal asi měsíc. V jistém smyslu se navracel do kláštera svého dětství. Zde také dne 7. března roku 1274 zemřel, obklopený obdivem mnichů. Dříve než na smrtelné posteli přijal eucharistii, řekl následující slova: „Přijímám tě, ceno vykoupení mé duše, přijímám tě, chlebe mého putování. Z lásky k tobě jsem studoval, bděl, trpěl. O tobě jsem kázal, o tobě jsem učil. Nic jsem proti tobě neřekl. Jestliže jsem o této svátosti neučil dobře, předkládám to k posouzení svaté římské církvi, v jejíž poslušnosti nyní opouštím tento život.“

Tomášova smrt přitáhla zástup šlechticů i prostých lidí a událo se při ní mnoho zázraků. Tomáš, tak aristokratický v myšlení a současně lidový ve zbožnosti, byl svatořečen v Avignonu dne 18. července roku 1323. Církevním učitelem byl prohlášen dne 15. dubna roku 1567. Některé části jeho učení budou zpochybňovány, ale přesto v něm církev rozpozná teologii, která se stane „svatou“.

Zde je závěrečná modlitba z breviáře:

Bože, původce moudrosti, tys vedl svatého Tomáše, aby nám dal příklad horlivého úsilí o svatost a posvátnou vědu; pomáhej i nám, ať rozumem poznáváme, čemu učil, a životem ho následujeme. Prosíme o to skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

-jb-

PAPEŽ FRANTIŠEK UDĚLIL SOUHLAS K PŘEVOZU OSTATKŮ KARDINÁLA JOSEFA BERANA DO ČESKÉ REPUBLIKY.

Tuto informaci potvrdil to velvyslanec České republiky při Svatém stolci Pavel Vošalík, který se v iniciativě translace těla kardinála Berana osobně angažuje.

“Skutečně jsem obdržel telefonát ze státního sekretariátu Svatého stolce, který mi potvrdil, že Jeho Svatost papež František vyjádřil souhlas s tím, aby ostatky kardinála Berana byly v souladu s poslední vůlí Josefa Berana vyzvednuty z baziliky sv. Petra a převezeny do České republiky. Poslední vůli si přeje splnit česká katolická církev i rodina pana kardinála. V tuto chvíli nemohu nic říci k termínu převozu – bude záležet na rozhodnutí pana kardinála Duky v Praze. Dříve, než se papež František vyjádřil k repatriaci, nebylo vůbec možné

jednat o jakémkoli termínu a konkrétních podmínkách vyzvednutí ostatků. Nyní tedy začne další etapa tohoto vyjednávání. Pan kardinál Duka ve svém novoročním pastýřském listu vyjádřil přání, aby se tak stalo v souvislosti se svátkem patrona pražské arcidiecéze sv. Vojtěcha, takže věřím, že se nám podaří jeho přání splnit, a to možná i v duchu onoho častého přirovnávání osudu kardinála Berana k osudu sv. Vojtěcha.“

Kardinál Josef Beran (1888 – 1969), pražský arcibiskup, za nacismu vězeň v Terezíně a v Dachau, po komunistickém převratu neochvějný obránce svobody církve - což mu vyneslo 14 let internace a trvalý dohled tajné policie – zemřel ve vynuceném exilu a místo posledního odpočinku našel v kryptě Vatikánské baziliky, nedaleko hrobu sv. Petra.

V roce 1965 dovolil režim Beranovi vycestovat do Říma, kde měl převzít z rukou papeže Pavla VI. odznaky kardinálské hodnosti. Až na poslední chvíli se od Agostina Casaroliho (tehdejšího podsekretáře vatikánské Kongregace pro mimořádné církevní záležitosti, odpovídající ministerstvu zahraničí) dozvěděl, že jde o cestu, z níž není návratu, o vynucený exil. Přijal ho s pokorou, jako oběť pro dobro své arcidiecéze, a s nadějí, že vatikánská diplomacie se s režimem domluví na přijatelném administrátorovi, který vystřídá kolaborujícího generálního vikáře.

Když 17. května 1969 kardinál Beran umíral, přispěchal do Nepomucena k jeho lůžku papež Pavel VI. O zemřelém se mluvilo jako o novém svatém Vojtěchu (kard. Stepinac). Pohřební obřady kardinála Berana proběhly 22. května ve Vatikánské bazilice, v pravém rameni křížení před oltářem sv. Procesa a Martiniána.

Poté bylo tělo zesnulého uloženo do prostého sarkofágu v kapli Madonna della Bocciaata v kryptě baziliky, jak si to přál papež Pavel VI.

KOSTEL SVATÉHO VÁCLAVA V SAZOVICÍCH JE JEDNOU Z NEJLEPŠÍCH STAVEB SVĚTA

Kostel v Sazovicích (u Zlína) od architekta Marka Jana Štěpána se stal jednou z deseti nejlepších staveb světa. Nezvyklou budovu, jejíž tvar inspiroval svitek papíru a místo věže se zvonem má zvonkohru, vysvětil v květnu 2017 arcibiskup Jan Graubner.

Informaci o ocenění dostal autor podoby kostela těsně před Vánoce.

„Přišla mi gratulace z Ameriky, že kostel v Sazovicích vybrali v prestižním časopise Azure mezi deset nejlepších staveb letošního roku. Jsem tam ve společnosti světových es, jako je tvůrce pobočky Louvru v Abú Dhabi Jean Nouvel nebo Norman Foster, autor budovy firmy Apple v Chicagu. To člověka zahřeje u srdce,“ potvrdil Štěpán.

Sazovický kostel se stavěl dva roky, rozpočet byl zhruba 20 milionů korun, z nichž se část vybrala ve veřejných sbírkách, přispěly i farnosti, firmy a zásadní část věnoval jeden místní mecenáš.

Stavba má kruhový půdorys, stěny se v několika místech rozevírají, čímž vzniklo místo pro okna, která do prostoru přivádějí světlo. Zároveň ale nenabízí přímý výhled ven a tím chrání vnitřní prostor před hlukem a shonem venku – přestože kostel stojí u rušné silnice, uvnitř je oáza klidu.

Světlo přivádí i kulatý průhled ve stropě, lemovaný třemi stranami trojúhelníku symbolizujícího Boží oko. I reproduktory zabudovali pod omítku, aby nerušily čisté linie prostoru.

„Chtěl jsem, aby kostel vypadal co nejméně materiálně, aby byl odhmotněn. Vstup člověka do chrámu má být cestou od vnějšího materiálního světa k vnitřnímu duchovnímu,“ vysvětlil Štěpán.

„Interiér má člověku přinést ztišení. Lidé jsou dnes přesycení informacemi, v kostele by měli vnímat klid a uvědomovat si své nitro,“ dodal.

Místní o stavbu kostela usilovali dlouhé roky, úvahy přerušila 2. světová válka a následný nástup komunismu je odsunul ještě dál. V roce 2011 ale znovu ožily, místní založili Spolek pro stavbu kostela a před koncem roku 2014 už měli všechna potřebná povolení i projekt. Kostel v Sazovicích má kromě hlavního bohoslužebného prostoru i suterén, který bude sloužit spolkovému životu obce. Konat se tady mohou divadelní představení i koncerty.

EXTERIÉR A INTERIÉR KOSTELA SVATÉHO VÁCLAVA V SAZOVICÍCH U ZLÍNA

- 1.1. Slavnost Panny Marie, Matky Boží
 2.1. Památka svatých Basila Velikého a Řehoře Naziánského
 6.1. Slavnost Zjevení Páně – Tří králů
 7.1. Křest Páně
 14.1. 2. neděle v mezidobí
 17.1. Památka svatého Antonína, opata
 18.1. Památka P. Marie, Matky jednoty křesťanů
 21.1. 3. neděle v mezidobí
 24.1. Památka svatého Františka Saleského
 25.1. Svátek Obrácení sv. Pavla
 26.1. Památka sv. Timoteje a Tita
 28.1. 4. neděle v mezidobí
 31.1. Památka svatého Jana Boska

ZÁJEZD NA PROHLÍDKU BETLÉMŮ

V sobotu 13. ledna se uskuteční zájezd na prohlídku velkých rodinných betlémů do Třeště a Jihlavy. Tvorba těchto betlémů má už stopadesátiletou tradici. Jsou z přírodních materiálů a mají rozměr až na polovinu pokoje. Také navštívíme stálou expozici betlémů velikých rozměrů v třeštském betlémářském muzeu a největší betlém na Moravě v jihlavském kostele Matky Boží, kde zakončíme zájezd společnou bohoslužbou. Odjezd bude v 7:30 z náměstí ve Fryštáku a návrat zpět kolem 17:30.

Děti platí 100 Kč a dospělí budou platit 200 Kč.

Na děti čeká v Třešti jedno malé a milé překvapení.

Na zájezd se můžete zapisovat

v sakristii do 7. 1. 2018

Platit se bude hotově v autobuse.

STARÁ PŘÍSLOVÍ OD A DO Z – OD FRANTIŠKA ZÁLOHY

Oslu, když se dobře vede, jde na led tancovat

české

Oko hledí daleko, mysl ještě dál

ruské

Odvážnému štěstí přeje

latinské

Obtížné neznamená nepřekonatelné

ruské

Opakování je matkou moudrosti

latinské

Oheň je špatný pán, ale dobrý sluha

latinské

Opařená kočka se bojí i studené vody

české

Obě ruce jsou čisté, když jedna druhou myje

islandské

Okázalý cár propálil žebračkovi dlaň

ruské

Ozdobuj se vědomostmi a ne oblečením

mongolské

OSMISMĚRKA NA LEDEN

A	R	M	Á	D	A	T	N	A	M	A	A	A	F	A
A	N	G	O	L	A	I	E	L	L	A	N	D	Ě	L
K	A	K	I	T	A	M	A	B	A	K	A	N	T	I
N	A	N	E	T	A	S	Í	A	A	A	T	A	A	B
O	N	R	A	L	A	N	A	R	A	F	O	A	L	A
Z	É	E	S	E	B	R	A	O	B	R	L	R	I	B
A	T	A	T	S	A	V	E	R	S	I	I	A	T	A
M	N	A	S	U	B	O	T	U	A	K	E	E	N	A
A	A	L	V	O	M	A	D	A	A	A	D	É	L	A

Osmisměrka – tajenka 11 písmen (zfilmovaná pohádka)

4. Alit	Arbes	Anatom	Aurora
Anna	Ariel	Anatol	7. Alibaba
5. Adéla	Astat	Angola	Autobus
Akant	Atika	Ankara	8. Amazonka
Albín	Atlet	Anténa	9. Analfabet
Amant	Avers	Aranka	
Anděl	6. Adamov	Armáda	
Aneta	Afrika	Asketa	

Tajenka z minula – *Vám vydařené Vánoce*

Připravil: František Zálaha

FARNÍČEK – ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. MIKULÁŠE VE FRYŠTÁKU

Redakční rada: P. Josef Brtník, Mgr. Pavel Nášel, Ing. Libor Kučera.

VYCHÁZÍ MĚSÍČNĚ, URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU, NEPRODEJNÉ

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST FRYŠTÁK, P. I. STUHLÉHO 25,

763 16 FRYŠTÁK, TEL: 577 911 005

E-mail: farnicek@post.cz, internet: <http://www.farnostfrystak.cz>.

UZÁVĚRKA PRO VAŠE PŘÍSPĚVKY VŽDY DO 20. DNE V MĚSÍCI

VYŠLO 6. 1. 2018 V NÁKLADU 200 KS.